

STC 170/2008, de 15 de desembre

L'exercici del dret de manifestació dels funcionaris públics (accés al text de la sentència)

En recurs d'emparament per vulneració del dret de manifestació, el TC teoritza sobre el contingut i límits d'aquest dret. En concret, **el recurs s'interposa contra la denegació d'una manifestació convocada per una agrupació de funcionaris en dates properes a eleccions.**

En primer lloc, el TC cita doctrina consolidada sobre el **contingut i límits del dret de reunió**, dret que es configura com una **manifestació col·lectiva de la llibertat d'expressió que té per objecte la defensa de drets individuals exercida de manera col·lectiva**, i que es configura mitjançant la concurrència de quatre elements: el subjectiu, una agrupació de persones; el temporal, la seva durada transitòria; el finalístic, la licitud de la seva finalitat; i el real o objectiu, el lloc de celebració. Aquest dret té un relleu fonamental dins el principi democràtic participatiu, i, a la pràctica, és un dels pocs mitjans de què disposen molts grups socials per poder expressar públicament les seves idees i reivindicacions.

No obstant l'anterior, continua el TC, **el dret de reunió no és un dret absolut o il·limitat, sinó que s'ha de limitar quan pugui suposar una alteració de l'ordre públic amb perill per a persones i béns, o quan el seu exercici extralimitat pugui vulnerar altres valors constitucionals.** Per això **els poders públics només poden incidir en el dret de reunió**, ja sigui restringint-lo, modificant les circumstàncies del seu exercici o prohibint-lo, **si existeixen raons fonamentades i mitjançant resolució motivada.**

Citant el Tribunal Europeu de Drets Humans, el TC argumenta que **només raons convincents o imperatives poden justificar les restriccions d'aquesta llibertat. No és suficient, doncs, que existeixin meres sospites o la simple possibilitat que es produeixi la pertorbació d'altres béns o drets constitucionalment protegits.**

Amb base als anteriors raonaments, el TC **atorga l'empara a la part recurrent, ja que l'Administració va prohibir la manifestació amb base a una simple sospita: que aquella pogués tenir incidència sobre el procés electoral.**

Citant doctrina pròpia, el TC conclou que en l'àmbit dels processos electorals són molt pocs els casos en què un missatge pot tenir capacitat suficient per forçar o desviar la voluntat dels electors, atès el caràcter íntim de la decisió del vot i els mitjans legals existents per garantir la llibertat del sufragi. I en el cas que les opinions manifestades puguin arribar a influir en el ciutadà, aquesta situació només podria ser contemplada com una mera sospita o una simple possibilitat, elements que no justifiquen la restricció del dret fonamental de reunió.